

Tėvai, vaikai ir bažnyčia

Būdami visuomenės nariais, krikščionys tėvai turi mokyti savo vaikus ir jie neturi palikti tokio mokesčio bažnyčiai ar kitai institucijai.

Tėvai, vaikai ir bažnyčia

Ivadas

Ką aš galiu padaryti, kad mano vaikas būtų bažnyčioje? Tai klausimas, kurį uždavė daugelis krikščionių tėvų.

Tie, kurie turi mažų vaikų, nori, kad mišiniai neleistų jų vaikams nuklysti iš bažnyčios, o turintys didelių vaikų, kurie atsiribojo nuo bažnyčios, nori, kad Dievas padarytų stebuklą.

Ką daryti?

Tikinčiojo sūnus turi gimti iš naujo

Visų pirma, kiekvienas krikščionis turi žinoti, kad „kūno vaikai nėra Dievo vaikai“. Kaip? Ar mano vaikas, gimęs evangelikų ir (arba) protestantų gimtinėje, nėra Dievo vaikas?

Dabar, jei „tikinčiojo sūnus būtų Dievo sūnus“, turėtume sutikti, kad visi Abraomo palikuonys taip pat yra Dievo vaikai, tačiau Biblija to nemoko.

Apaštalas Paulius, rašydamas krikščionims Romoje, aiškiai

pasakė, kad buvimas Abraomo kūno palikuoniu nėra tas, kas suteikia dievišką palikuonį „Ne todėl, kad trūktų Dievo žodžio, nes ne visi iš Izraelio yra izraelitai; Ne todėl, kad jie visi yra vaikai Abraomo palikuonys “(Rom 9: 6–7). „... ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet pažado vaikai laikomi palikuonimis “(Rom 9: 8). Jei Abraomo vaikai nėra Dievo vaikai, tai reiškia, kad tikinčiojo sūnus nėra Dievo vaikas.

Todėl kiekvienas, norintis pasiekti dieviškąją pašvaisą, turi tikėti tuo pačiu tikėjimu, kurį turėjo tikintysis Abraomas, tai yra, kad krikščionio sūnus būtų Dievo vaikas, jis būtinai turi tikėti tuo pačiu būdu, kurį tėvas tikėjo Evangelijos žinia .

„Taigi žinok, kad tie, kurie tiki, yra Abraomo vaikai “(Gal 3: 7).

Dievo vaikai yra tik tie, kurie yra sugeneruoti per negendančią sėklą, kuri yra Dievo žodis, tai yra, krikščionių vaikai nebūtinai yra Dievo vaikai.

Bažnyčia yra Kristaus kūnas

Antra, visi krikščionys turi žinoti, kad Kristaus kūno, kuris dar vadinamas bažnyčia, negalima painioti su žmonių institucijomis, tokiomis kaip šeima ir bažnyčia. Būdamas žmogaus institucijos dalimi žmogus nepriverčia priklausyti Kristaus kūnui, tai yra išgelbėti.

Atsakomybė ugdyti

Kaip visuomenės nariai, krikščionys tėvai turi mokyti savo vaikus, ir jūs neturėtumėte palikti tokio mokesčio bažnyčiai ar kitai institucijai. Tokia užduotis tenka tik tėvams. Jei

tėvų nėra, ši užduotis turėtų būti perduota kitam ši vaidmenį atliekančiam asmeniui: seneliams, dėdėms ar, kraštutiniu atveju, visuomenės įsteigta įstaiga (vaikų namams).

Kodėl negalima deleguoti vaikų auklėjimo misijos? Normalumo ribose tėvai yra žmonės, kurie labiausiai ir labiausiai pasitiki pirmaisiais žmogaus gyvenimo metais. Remiantis šiais pasitikėjimo santykiais, šeimos įstaiga tampa laboratorija, kurioje atliekami visi atsakingo piliečio bandymai.

Šeimoje sužinoma, kas yra valdžia ir atsakomybė. Žmogiškieji santykiai išmokstami ir plėtojami šeimoje, pavyzdžiui, brolija, draugystė, pasitikėjimas, pagarba, meilė ir kt.

Kadangi tėvai palaiko geriausius ir labiausiai pasitikinčius santykius, jie taip pat yra geriausi ugdymo procese vaikams pristatyti Kristaus evangeliją. Todėl sveikina tai, kad tėvai nepateikia savo vaikams keršto ir gailesčio Dievo. Tokios frazės: „- Nedaryk to, nes tėčiui nepatinka! Arba: – jei tai darote, Dievas baudžia!“, Neatspindi evangelijos tiesos ir daro didžiulę žalą vaiko supratimui.

Evangelijos užmegztus santykius tarp Dievo ir žmonių lemia pasitikėjimas ir ištikimybė. Ar įmanoma pasitikėti tuo, kuris yra apgaulingas ir kerštingas? Ne! Dabar kaip jaunam žmogui įmanoma pasitikėti Dievu, jei tai, kas jam pateikta, neatitinka evangelijos tiesos?

Tėvai turi parodyti savo vaikams, kad tam tikras elgesys nėra toleruojamas, nes tėvas ir motina faktiškai nepitaria. Kad tokį požiūrį tėvas ir motina veiksmingai draudžia. Kad toks elgesys yra žalingas ir visa visuomenė taip pat nepitaria.

Nepateikite savo vaikui apmaudaus, nervingo Dievo, kuris pasirengęs jus nubausti už netinkamą elgesį. Toks tėvų elgesys akivaizdžiai parodo, kad jie vengia savo, kaip pedagogo, atsakomybės.

Vaikų auklėjimas užmezgant baimės santykius, turint Dievą,

bažnyčią, kleboną, kunigą, velnią, pragarą, policiją, juodą veidą ir kt., Kaip budelius ar bausmę, baigiasi tokiais žmonėmis, kurių jie neturi gerbti institucijas ir niekinti tuos, kurie naudojami valdžia. Šis ugdymo tipas kelia baimę, o ne pagarbą, nes pasitikėjimo santykiai nėra užmegzti. Kai baimė praeina, nebėra jokios priežasties paklusti.

Tėvai, kurie taip elgiasi auklėdami savo vaikus, iš tikrųjų turi savo kaltės klaidindami savo vaikus. Bažnyčia taip pat turi savo dalį, nes jai nepavyko paskirti tėvų vieninteliais ir teisėtais atsakingais už savo vaikų ugdymą. Valstybė taip pat kalta, nes prisiima auklėtojos vaidmenį, nors iš tikrųjų tai yra tik žinių perdavimo priemonė.

Jei švietimo pagrindai nebus nubrėžti šeimoje, o tokios sąvokos, taikomos ir patirtos santykiuose šeimoje, bet kuri kita žmogaus institucija, pavyzdžiui, bažnyčia ir valstybė, bus pasmerkta nesėkmei.

Daugelis tėvų kreipiasi į darbą, mokymąsi ir bažnyčią, tačiau neinvestuoja laiko į vaikų ugdymą. Vaikų ugdymas vyksta visą darbo dieną ir nėra sveika nepamiršti šio laiko.

Kada pradėti mokytį?

Rūpestis vaikais paprastai kyla tik tada, kai krikščionių tėvai jaučia, kad jų vaikai atsiriboja nuo bažnyčios įstaigos. Baimingas kreipimasis į primetimą ir prievartą, verčiantis vaikus eiti į bažnyčią. Toks požiūris dar labiau klysta, nei vaiko nurodymas ne laiku.

Šie klausimai gąsdina kai kuriuos krikščionių tėvus, nes jie nežino, koks yra jų, kaip visuomenės nario, vaidmuo ir kokia yra jų, kaip Evangelijos ambasadorės, misija. Krikščionys tėvai negali maišyti šių dviejų funkcijų.

Krikščionių tėvai turi dvi labai skirtingas misijas:

a) mokyti savo vaikus būti visuomenės nariais ir;

b) paskelbti vaikams nuostabius Evangelijos pažadus, kad jie niekada nenukryptų nuo tikėjimo.

Šios misijos turi būti vykdomos nuo mažens, rūpinantis tuo pačiu metu spręsti piliečio ugdymą ir mokymą, nepamirštant tiesos žodžio mokymo, pabrėžiant Dievo meilę ir ištikimybę.

Nuo mažens vaikas turi būti mokomas gerbti valdžią, ir per tėvus vaikas bus pratinamas dėl pavaldumo valdžiai. Per brolius, seseris, senelius ir dėdes vaikas išmoks pagarbos ir linksmumo. Kaip ir draugai, mokytojai, kaimynai ir nepažįstami žmonės, vaikas išmoks santykių su pasauliu.

O kaip su evangelija? Ką rekomenduoja Biblija? Pakartoto Įstatymo knygoje skaitome: „Ir jūs mokysite juos savo vaikams ir kalbėsite apie juos sėdėdami savo namuose, eidami keliu, gulėdami ir keldamiesi“ (Įst 6, 7). Apie gyvenimo būdą vaikas turi būti nuolat informuojamas, tai yra namuose, kelyje, prieš miegą ir keliantis.

Šventų „raidžių“ nurodymas yra tėvų atsakomybė! Šventasis Raštas nerekomenduoja tokios funkcijos perduoti sekmadieninės mokyklos mokytojui, be to, mokymo laikas apie Kristų yra ribojamas kartą per savaitę, tik vienos valandos laikotarpiui. Visiškai skiriasi nuo to, ką rekomenduoja Šventasis Raštas: mokyti kasdien.

Vaikai ir visuomenė

Tėvai turi padėti vaikams suprasti, kad visi yra skolingi tėvams ir visuomenei. Pateikimas tėvams šiandien yra esė ir mokymasis, kurį visuomenė pareikalaus tiek mokykloje, tiek darbe.

Gavęs nurodymą, net jei jaunuolis nenorėjo sekti Kristaus

evangelija, turėsime pilietį, pasiryžusį laikytis tam tikrų socialinių vertybių.

Viena iš aktualių šių dienų krikščionių vaikų ugdymo problemų yra šeimos švietimo ir bažnyčios maišymas. Deleguoti bažnyčiai atsakomybę už sociokultūrinių vertybių perdavimą yra didelė klaida. Kai jaunas žmogus užauga ir nusivilia tam tikrais įstaigos darbuotojais, jis nutolsta nuo narystės bendruomenėje, kurioje dalyvavo, ir tuo pačiu metu sukykla prieš bet kokias socialines vertybes.

Kai tėvai supranta, kad jie negeneruoja vaikų Dievui, jie labiau naudojami vaikų auklėjimu ir evangelizavimu. Jie taip pat nenusimena pamatę, kad jų ūgliai nėra nusiteikę eiti į bažnyčią. Jie nesijaus kalti ar atsakingi už savo vaikus, kai nespręs kai kurių institucinių klausimų.

Reikia mokyti vaikus mokant Dievo žodžio, nepamirštant perduoti ir skiepyti socialinių vertybių. Švietimas apima pokalbį, žaidimą, barimą, išpėjimą ir kt. Leiskite vaikams patirti visus gyvenimo etapus – nuo vaikystės, paauglystės ir jaunystės.

Bet ką daryti, kai vaikai nuklysta iš bažnyčios? Pirma, reikia atskirti, ar vaikai nuklydo nuo evangelijos, ar atsiribojo nuo tam tikros įstaigos.

Nepaisydami elementarių evangelijos principų, tėvai supainioja, ką reiškia būti Dievo vaiku, su priklausymu tam tikrai bažnyčiai. Jei vaikas nebėra nuolatinis bažnyčios narys, jam nereikėtų klijuoti klaidžiojančio etiketės ar kad jis eina į pragarą ir t.

Jei žmogus išpažįsta evangelijos tiesą, kaip sakoma Šventajame Rašte, tai reiškia, kad jis nėra benamis, bet turėtų būti išpėtas tik apie būtinybę susiburti. Tėvams gali tekti ištirti, kodėl jų vaikai palieka įprotį susitikti su kitais krikščionimis.

Dabar, jei sūnus neišpažīsta evangelijas tiesos ir toliau buriāsi īš īpročio, jo būklē priēš Dievā kelia nerimā. Kā jis žino apie evangelijā? Ar jis īšpažīsta evangelijas tikējimā? Jei atsakymas yra neigiamas, būtina paskelbti evangelijas tiesā, kad jis tikētu ir būtų īšgelbētas, o ne tik bažnyčios lankytojas.